

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 marca 2017 roku, w sprawie z powództwa P. Z. i D. C. przeciwko (...) Technika Spółce z o.o. z siedzibą w Z. o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji Sąd Rejonowy w Łowiczu:

1. uchylił w całości wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Łowiczu z dnia 15 czerwca 2015 roku w sprawie o sygn. akt I C 196/15,
2. oddalił powództwo,
3. zasądził od powodów solidarnie na rzecz pozwanej kwotę 3.040 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 2.400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego;
4. nakazał pobrać od powodów solidarnie na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Łowiczu kwotę 150 zł (tytułem wydatków postępowania poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa).

W uzasadnieniu powyższego orzeczenia Sąd Rejonowy wskazał, że wyrokiem z dnia 24 marca 2014 r. Sąd Okręgowy w Gliwicach X Wydział Gospodarczy zasądził od R. S. na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Z. – obecnie (...) Technika Sp. z o.o. z siedzibą w Z., ustawowe odsetki: od 31 grudnia 2012 r. do 20 czerwca 2013 r. od kwoty 30.750,00 zł; od 21 czerwca 2013 r. do dnia 2 lipca 2013 r. od kwoty 14.686,04 zł; od dnia 3 lipca 2013 r. do dnia 5 lipca 2013 r. od kwoty 4.686,04 zł; od dnia 6 lipca 2013 r. do 31 sierpnia 2013 r. od kwoty 1.078,82 zł; od dnia 31 grudnia 2012 r. do dnia 30 sierpnia 2013 r. od kwoty 9.126,00 zł; od dnia 3 marca 2013 r. do dnia 11 marca 2013 r. od kwoty 105.302,69 zł; ponadto zasądził kwoty: 3.909,48 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 września 2013 r. do dnia zapłaty, 246.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 marca 2013 r. do dnia zapłaty, 5.302,69 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 marca 2013 r. do dnia zapłaty, 20.399,02 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 maja 2013 r. do dnia zapłaty, 1.267,31 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 31 maja 2013 r. do dnia zapłaty, 64.710,03 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 31 maja 2013 r. do dnia zapłaty, a także kwotę 31.095,00 zł tytułem rozliczenia całości kosztów postępowania. Wierzytelności objęte wyrokiem powstały w 2013 i 2014 roku. Postanowieniem z dnia 3 lutego 2015 roku temu wyrokowi została nadana klauzula wykonalności na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Z. – obecnie (...) Technika Sp. z o.o. z siedzibą w Z., przeciwko dłużnikowi R. S..

Postępowanie egzekucyjne przeciwko dłużnikowi R. S. zostało wszczęte, na podstawie wniosku (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Z. – obecnie (...) Technika Sp. z o.o. z siedzibą w Z., z dnia 18 lutego 2015 r. przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Łowiczu M. A. i toczy się pod sygn. akt Km 121/15. Wierzyciel wniósł o prowadzenie egzekucji także z ruchomości dłużnika. Pismem z dnia 27 lutego 2015 roku komornik zawiadomił dłużnika o wszczęciu egzekucji. Zajęcie ruchomości w postaci: (...) T5 nr rejestracyjny (...), rok produkcji 2006, agregatu hydraulicznego (...) z piłą tarczową i młotem udarowym, urządzenia karcher (...) 550 (...) nastąpiło dnia 16 marca 2015 roku. Dłużnik nie oświadczył do protokołu zajęcia, że ww. ruchomości nie są jego własnością. Pismem z dnia 20 marca 2015 r. dłużnik poinformował komornika, że przedmiotowe ruchomości są własnością powodów P. Z. i D. C.. Komornik zawiadomił powodów o dokonanym zajęciu.

Powodowie prowadzili działalność gospodarczą pod firmą (...) spółka cywilna P. Z. D. C., współpracowali z R. S. w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej polegającej na wykonywaniu robót budowlanych. Powodowie i R. S. występowali niejednokrotnie jako konsorcjum firm przetargowych na wykonanie zamówień publicznych na wykonanie zadań inwestycyjnych. W takim charakterze stawali do przetargów na wykonanie zamówień publicznych rozbudowy ulicy (...) w S. w lipcu 2013 roku, budowy boiska przy szkole podstawowej w B., zagospodarowania centrum miejscowości O. w lipcu 2014 roku.

Jednym z przejawów współpracy pomiędzy powodami i R. S. była umowa o podwykonawstwo na remont chodników przy ul. (...) w P.. Pomiędzy R. S. jako wykonawcą, a powodami jako podwykonawcami po wykonaniu przedmiotu

umowy na remont chodników przy ul. (...) w P. w grudniu 2013 roku, zostało zawarte porozumienie z dnia 6 lutego 2014 roku, na mocy którego wykonawca – R. S. uznał wynagrodzenie podwykonawcy, strony oświadczyły, że dotychczas wykonawca zapłacił kwotę 94 560 zł, zaś do zapłaty pozostało 96000 zł. Strony postanowiły, że formą zabezpieczenia płatności wynagrodzenia będzie przewłaszczenie na zabezpieczenie ruchomości wymienionych w porozumieniu, w tym, urządzenia karcher (...) 550 EC, (...) T5, piły do cięcia betonu z agregatem. Zgodnie z porozumieniem R. S. zatrzymał przedmioty przewłaszczenia w swoim władaniu w charakterze biorącego w użyczenie. Ponadto w październiku 2014 roku R. S. zawarł z powodami umowę sprzedaży piły do cięcia betonu z agregatem (stanowiące zespół urządzeń), co do której własność została już na powodów przeniesiona na mocy przewłaszczenia na zabezpieczenie, za kwotę 14.000 zł. Na tę okoliczność została wystawiona faktura VAT z dnia 17 października 2014 roku.

R. S. był Prokurentem spółki A- (...) Spółka z o.o. z siedzibą w B., prowadził także działalność gospodarczą jako osoba fizyczna pod firmą Zakład (...); wykonywał w latach 2012 – 2013 wiele inwestycji współpracując również z innymi podmiotami, nie tylko spółką Powodów, ale również pozwanego, miał wielu wierzycieli. W latach 2013 – 2014 popadł w problemy finansowe, przestał regulować zobowiązania, wskutek czego wierzyciele uzyskali wobec niego tytuły wykonawcze, będące następnie podstawą licznych postępowań egzekucyjnych.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o zebrane w sprawie dowody, w szczególności twierdzenia stron i dokumenty. Sąd I instancji dał wiarę dokumentom w zakresie okoliczności, które stwierdzały, jako że autentyczność dokumentów nie była kwestionowana, przy czym Sąd Rejonowy ocenił, że dowody z dokumentów w postaci porozumienia w zakresie przewłaszczenia na zabezpieczenie oraz faktury sprzedaży na okoliczność przejścia prawa własności ruchomości egzekwowanych na rzecz powodów sporządzone zostały na potrzeby udokumentowania czynności pozornych. Dowody z zeznań świadków nie budziły zasadniczo wątpliwości co do wiarygodności w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy. Nie budziły również wątpliwości zeznania R. S., A. S. oraz zeznania powodów w sprawie co do faktów w nich przytoczonych.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe doprowadziło Sąd I instancji do przekonania, że powodowie nie wykazali, iż istotnie są właścicielami ruchomości, których zwolnienia spod egzekucji się domagali. W ocenie Sądu Rejonowego ruchomości te stanowią nadal własność dłużnika. Przedstawione przez powodów umowy przeniesienia ruchomości w formie umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie oraz umowy sprzedaży miały w cenie Sądu I instancji charakter pozorny.

Dłużnik R. S. pozostaje w od wielu lat w stałych stosunkach handlowych z powodami solidarnymi, z którymi wspólnie wykonywał szereg inwestycji remontowo - budowlanych w ramach własnej jednoosobowej działalności gospodarczej jak i w ramach działalności gospodarczej spółki A- (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. w której pozostaje prokurentem samoistnym oraz w której małżonka dłużnika pani A. S. pozostaje jedynym współnikiem i prezesem jednoosobowego zarządu.

Ruchomości będące przedmiotem umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie dłużnik R. S. wykorzystywał nieodpłatnie w działalności gospodarczej własnej i spółki A- (...) Sp. z o.o. w której pozostaje prokurentem. Wykorzystywanie ruchomości miało pozostawać nieodpłatne pomimo, że powodowie solidarni prowadzą ten sam rodzaj działalności gospodarczej, w której urządzenia oddane do nieodpłatnego wykorzystywania przez innego przedsiębiorcę mogłyby być wykorzystane dla pożytku i zysku powodów solidarnych. Tak więc sam fakt nieodpłatności użyczenia świadczy o pozorności tej czynności. Za pozornością umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie przemawia także fakt, iż dłużnik R. S. nie podał komornikowi w chwili dokonywania zajęcia, samochodu marki V. nr rej.: (...) oraz karcher (...), iż ruchomości te nie stanowią jego własności lecz są własnością powodów solidarnych i uczynił to dopiero po upływie kilku dni tj. w piśmie z dnia 20 marca 2015 r. Nadto powodowie nie złożyli ani do akt komorniczych, ani nie załączyli do pozwu dowodu rejestracyjnego potwierdzającego prawo ich własności do tej ruchomości. Pojazd nie został przerejestrowany, nie zaistniał w rejestrach spółki powodów, co więcej nie był do niczego potrzebny

w spółce powodów, ponieważ nie był przystosowany do zakresu prowadzonej działalności gospodarczej. Również urządzenie takie jak myjka K. nigdy nie była wykorzystywana w działalności powodów. Powyższe okoliczności zdaniem Sądu Rejonowego świadczyły o pozorności umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie. Nadto, gdy chodzi o umowę sprzedaży z dnia 17 października 2014 r., o jej pozorności świadczy niewydanie jej przedmiotu na rzecz powodów solidarnych. Przedmiot tej umowy, tj. agregat hydrauliczny (...) z piłą tarczową i młotem udarowym był w posiadaniu i był wykorzystywany przed datą 17 października 2014 r. jak i po tej dacie wyłącznie przez R. S.. Pozostawał też w jego posiadaniu w dniu zajęcia w posiadaniu. Za pozornością umowy sprzedaży przemawiał również fakt, że dłużnik R. S. w sposób krańcowo różny określał wartości ruchomości agregatu hydraulicznego (...) z piłą tarczową i młotem udarowym w fakturze sprzedażowej oraz w protokole zajęcia. W pierwszym przypadku wartość tego zespołu urządzeń wyniosła 14.000,00 zł. Taką wartość zaakceptował nabywca, tj. powodowie solidami. Z kolei w protokole zajęcia z dnia 16 marca 2015 r. dłużnik R. S. podał wartość tego samego urządzenia w kwocie 6.000,00 zł. Jednocześnie dłużnik R. S. nie wskazał w chwili zajęcia jakichkolwiek okoliczności usprawiedliwiających spadek wartości urządzeń o ponad 50%. Taka sama sytuacja dotyczy urządzenia - karcher (...). Wartość tego urządzenia podana w umowie przewłaszczenia na zabezpieczenie z dnia 6 lutego 2014 roku została określona na kwotę 2.000,00 zł i zaakceptowana przez powodów solidarnych, natomiast do protokołu zajęcia ruchomości dłużnik R. S. podał wartość tego samego urządzenia na kwotę 400,00 zł, tj. pięciokrotnie niższą. Z powyższego wynika, że powodowie przyjmując zawyżone wartości urządzeń w umowach zawartych z dłużnikiem R. S., a które to wartości miały być zgłoszone do potrącenia z wierzytelnością powodów solidarnych przysługujących od R. S. - działaliby na swoją szkodę. Zatem i ta okoliczność świadczy o pozorności umów powodów solidarnych z dłużnikiem R. S..

Sąd Rejonowy wskazał również, że za pozornością obu czynności prawnych mających za przedmiot piłę do cięcia betonu przemawiał fakt, iż już pierwsza z umów – zawarta w dniu 6 lutego 2014 roku umowa o przewłaszczenie na zabezpieczenie – przenosiła własność tego przedmiotu na powodów. Na podstawie umowy sprzedaży dokumentowanej fakturą VAT z dnia 17 października 2014 roku powodowie kupili przedmiot stanowiący już ich własność. Zabieg ten wskazuje na to, że dokument sprzedaży został „wytworzony” dla jakichś innych celów niż umowa sprzedaży, jest oczywiste, że dokumentował czynność pozorną. R. S. nie wywiązał się wobec powodów z postanowień porozumienia zawartego w lutym 2014 roku, w którym znalazły się między innymi zapisy o przewłaszczeniu na zabezpieczenie przedmiotów objętych pozwem. Powodowie, mimo braku spłaty należności nie wystąpili wobec R. S. z żądaniem przejęcia tychże przedmiotów. Powodowie mieli własny interes ekonomiczny w tym, by zaistniało w obrocie porozumienie o przewłaszczeniu na zabezpieczenie przedmiotów objętych pozwem oraz faktura sprzedaży urządzenia piły do cięcia betonu. Interes ten przejawiał się w pozostawianiu z R. S. we wspólnych przedsięwzięciach, możliwości stawania wspólnie do przetargów na wykonanie zadań publicznych (co miało miejsce jeszcze w drugiej połowie 2014 roku).

Sąd Rejonowy wskazał jednakże, że czynność prawna mająca przedmiot przewłaszczenie na zabezpieczenie ruchomości objętych pozwem miała miejsce wprawdzie kilka tygodnie przed wydaniem wyroku w sprawie X GC 37/14 Sądu Okręgowego w Gliwicach (wyrok z dnia 24 marca 2014 roku), stanowiącego tytuł wykonawczy, na podstawie którego prowadzona była egzekucja, jednakże objęte wyrokiem należności stanowiły wierzytelności pozwanej spółki wobec R. S., które powstały w latach 2013 i 2014 roku. Zawierając porozumienie z powodami dłużnik R. S. znał skalę swoich wymagalnych zobowiązań i liczył się z tym, że wierzytelności będą egzekwowane.

W oparciu o poczynione wyżej ustalenia i rozważania w ocenie Sądu Rejonowego czynności prawne zawarte pomiędzy powodami, a dłużnikiem tj. umowy przeniesienia ruchomości w formie umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie oraz umowa sprzedaży dokumentujące rzekome przejście prawa własności ruchomości egzekwowanych na rzecz powodów, były pozorne i zostały dokonane tylko w celu uniemożliwienia wierzycielowi – pozwanemu zaspokojenia w drodze egzekucji, a przez to są to czynności bezwzględnie nieważne. Nadto, Sąd I instancji stwierdził, że działania R. S. w odniesieniu do przedmiotów objętych pozwem miały wszelkie cechy działania na szkodę wierzycieli w rozumieniu art. 527 k.c. Poprzez swoje czynności R. S. stał się bowiem niewypłacalny w wyższym stopniu niż był przed dokonaniem czynności. Nie sposób przy tym kwestionować na podstawie ustalonych faktów, że powodowie pozostawali z R. S. w stałych stosunkach gospodarczych. Powodowie występowali z R. S. w latach 2013 i 2014 jako konsorcjum w

przetargach na wykonanie zamówień publicznych. Łączące ich stosunki to umowy o roboty budowlane, które z istoty swej charakteryzują się pewnego rodzaju trwałością związaną między innymi z odpowiedzialnością z tytułu rękojmi, gwarancji, która urzeczywistnia się z reguły już po zakończeniu wspólnie realizowanych przedsięwzięć. Powodowie pozostając z R. S. w stałych stosunkach gospodarczych mieli wiedzę o jego sytuacji. Z pewnością mieli ją zawierając z R. S. w lutym 2014 roku porozumienie w przedmiocie uregulowania należności, bowiem zawarcie porozumienia wynikało stąd, że R. S. miał wymagalny dług względem powodów i mimo wykonania zamówienia, nie miał środków na pokrycie swojego zobowiązania wobec powodów jako podwykonawców.

Zdaniem Sądu Rejonowego powodowie nie wykazali w myśl art. 841 § 1 k.p.c., że skierowana egzekucja do ruchomości w postaci (...) T5 nr rejestracyjny (...), rok produkcji 2006, piły do cięcia betonu z agregatem, urządzenia karcher (...) 550 (...) narusza ich prawa, wobec czego Sąd I instancji uchylił w całości wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Łowiczu z dnia 15 czerwca 2015 roku w sprawie o sygn. akt I C 196/15 i oddalił powództwo.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Sąd I instancji nakazał także pobrać od powodów solidarnie na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150 zł tytułem wydatków postępowania poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa tytułem wyłożonych kosztów dojazdu świadków.

Apelację od powyższego orzeczenia wnieśli powodowie zaskarżając je w całości. Wyrokowi skarżący zarzucili:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego:

- art. 83 § 1 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie w sytuacji, w której Porozumienie z dnia 06.02.2014 r. nie realizowało przesłanek wynikających z powyższego przepisu, w szczególności nie zmierzało do niewywołania skutków prawnych wynikających z jego treści,
- art. 353¹ k.c. poprzez jego niezastosowanie, w zakresie w jakim Sąd I instancji bezpodstawnie uznał, iżby cena objęta (consensusem powodów solidarnych oraz dłużnika w osobie R. S. mogła stanowić uzasadnienie dla rzekomo pozornego charakteru Porozumienia z dnia 06.02.2014 r., gdy w rzeczywistości cena ta w żaden sposób nie naruszała granic unormowanych przez ustawodawcę w art. 353¹ k.c.,
- art. 155 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie i uznanie przez Sąd I instancji iżby dłużnik był zobowiązany do realnego przeniesienia władztwa nad rzeczą na rzecz powodów solidarnych, a to w sytuacji, gdy zgodnie z niezastosowanym przepisem, po stronie dłużnika nie Istniał taki obowiązek,
- art. 527 § 1 k.c. poprzez jego zastosowanie przez Sąd I Instancji w sytuacji, gdy Porozumienie z dnia 06.02.2014 r. zostało przez Sąd M. uznane za bezwzględnie nieważne w oparciu o treść art. 83 § 1 k.c., a zatem jako niewywołujące jakichkolwiek skutków od samego początku, wobec czego brak było jakichkolwiek podstaw do zastosowania art. 527 § 1 k.c.,
- art. 710 k.c. poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na pominięciu przez Sąd I instancji w swoich rozważaniach charakterystycznej cechy umowy użyczenia tj. jej nieodpłatności i niezasadne przyjęcie, że nieodpłatność ta stanowi o pozorności Porozumienia z dnia 06.02.2014 r.,
- art. 33 k.c. poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na zrównaniu osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą z zupełnie odrębnym bytem w postaci spółki kapitałowej prawa handlowego, a konsekwencji przyjęcie, iżby powodowie solidarni pozostawali z R. S. w stałych stosunkach gospodarczych;

2. naruszenie przepisów prawa procesowego:

- art. 168 § 1 k.p.c. poprzez jego zastosowanie w sytuacji, gdy niedokonanie przez pozwaną czynności procesowej w postaci sprzeciwu od wyroku zaocznego wynikało jedynie z niedbalstwa pozwanej w zakresie odbioru swojej korespondencji,

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów zgromadzonych w niniejszej sprawie, polegającą na wyprowadzeniu z dowodów przeprowadzonych w niniejszej sprawie wniosków sprzecznych z zasadami logiki oraz wnioskowania prawniczego, a także z zasadami doświadczenia życiowego w postaci:

błędno ustalenia przez Sąd I Instancji w oparciu o treść zgromadzonego materiału dowodowego, iżby powodowie solidarni zawierali z dłużnikiem w osobie R. S. pozorne umowy, celem umożliwienia ww. osobie ukrycia swojego majątku, gdy logika oraz doświadczenie życiowe podpowiada, że powodowie, którzy są przedsiębiorcami, swoimi działaniami zmierzają do wypracowania zysku, a zatem ukrywanie majątku dłużnika byłoby wyłącznie działaniem na szkodę powodów solidarnych poprzez ustanawianie pozornych zabezpieczeń ich własnych wierzytelności,

błędno i arbitralnego przyjęcia w oparciu o treść materiału dowodowego, że Porozumienie z dnia 06.02.2014 r. miało nie wywoływać skutków prawnych, a jedynie stwarzać Ich pozory, gdy istnieje korelacja czasowa pomiędzy datą zawarcia tego Porozumienia, a wpłatami dokonanyymi przez dłużnika na rzecz powodów solidarnych,

błędno i arbitralnego przyjęcia w oparciu o treść materiału dowodowego, że Porozumienie z dnia 06.02.2014 r. miało nie wywoływać skutków prawnych, a jedynie stwarzać ich pozory, gdy umowa ta była wykonywana przez dłużnika, Który wszak realizował na rzecz powodów solidarnych określone płatności, zaspokajając częściowo Ich wymagalną wierzytelność,

nieprawidłowej oceny dowodu z przesłuchania powodów solidarnych w charakterze Strony, którzy jednoznacznie wskazywali, że przewłaszczenie stanowiło wyłącznie zabezpieczenie ich roszczeń i per se nie zmierzało do ich zaspokojenia, a zawarcie umowy użyczenia miało na celu umożliwienie wypracowania przez R. S. zysku, a w konsekwencji spłatę zobowiązań ww. osoby względem powodów solidarnych,

błędno i arbitralnego przyjęcia, iżby brak całościowej realizacji przez dłużnika w osobie R. S. Porozumienia z dnia 06.02.2014 r., które zostało przez niego wykonane wyłącznie w części, stanowiło podstawę do uznania ww. za pozorną,

błędno i arbitralnego ustalenia, że o pozorności Porozumienia z dnia 06.02.2014 r. stanowi okoliczność, że R. S. w dniu 16.03.2015 r. nie poinformował Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Łowiczu M. A. o tym, iż samochód marki V. (...) o nr rej.: (...) oraz karcher (...) stanowią własność powodów solidarnych, gdy zgodnie z 847 §2 k.p.c. w ówczesnym brzmieniu, dłużnik obecny podczas czynności jedynie powinien przedstawić te informacje, a zgodnie z materiałem dowodowym, R. S. jako nieobecny podczas wszystkich czynności egzekucyjnych, miał możliwość skorzystania z instytucji wynikającej z treści 847 §2 k.p.c.,

- art. 328 §2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i nieumieszczenie w sporządzonym przez Sąd I instancji uzasadnieniu argumentacji odnoszącej się do przesłanek wynikających z art. 83 §1 k.c., co uniemożliwia merytoryczną kontrolę przedmiotowego orzeczenia w tym węzłowym zagadnieniu przedmiotowego sporu;

3. sprzeczność ustaleń sądu z treścią zebranego materiału dowodowego, polegającą na:

- ustaleniu przez Sąd I instancji, iżby powodowie solidarni pozostawali w stałych stosunkach gospodarczych z dłużnikiem w osobie R. S., co rzekomo miało znaleźć potwierdzenie w dokumentach i informacjach o przetargach (k. 194-199), sposób jednoznaczny wynika. Iż powodowie solidarni występowali w konsorcjach wyłącznie z A- (...) Sp. z o.o. z/s w P., czyli zupełnie odrębnym bytem prawnym,
- przez Sąd M., w uzasadnieniu pozorności Porozumienia z dnia 06.02.2014 r., że te same przedmioty, przewłaszczone na zabezpieczenie przez strony tej umowy, nadawały się do prowadzonej przez powodów solidarnych działalności I mogły stanowić pożytek dla ich przedsiębiorstwa, by następnie w tym samym kontekście uznać, że samochód V. (...) o nr rej. (...) nie był przystosowany do zakresu prowadzonej przez powodów solidarnych działalności.

W konkluzji strona skarżący wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zwolnienie spod egzekucji przedmiotowych ruchomości, zajętych przez Komornika, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu I instancji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Nadto wnieśli o zasądzenie od pozwanej na rzecz powodów solidarnych kosztów postępowania sądowego, zarówno za postępowanie przed Sądem I instancji oraz Sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego.

W toku rozprawy w dniu 29 stycznia 2018 r. pełnomocnik strony pozwanej wniósł o oddalenie apelacji powodów i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powodów okazała się bezzasadna.

Odnosząc się do zawartego w apelacji zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów art. 233 § 1 k.p.c. należy wskazać, że w myśl powołanego przepisu ustawy Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna ona odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wniosku i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu na podstawie tego materiału dowodowego dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, że – wbrew twierdzeniom apelującego – w okolicznościach rozpoznawanej sprawy Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył przy tym dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś podniesione w tym zakresie w apelacji zarzuty stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi błędami ustaleniami Sądu pierwszej instancji.

W ocenie Sądu II instancji, po przeprowadzeniu dogłębnej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd Rejonowy słusznie przyjął, że strony pozornie zawarły umowę przeniesienia ruchomości w formie umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie oraz umowę sprzedaży dokumentujące rzekome przejście prawa własności ruchomości egzekwowanych na rzecz powodów w celu uniemożliwienia wierzycielowi – pozwanemu zaspokojenia w drodze egzekucji. Jak bowiem wynika z zebranych w niniejszej sprawie dowodów za pozornością zawarcia w/w umów przemawia szereg okoliczności. Przede wszystkim, w odniesieniu do umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie z dnia 6 lutego 2014 r., należy wskazać, co słusznie zauważył Sąd I instancji, że dłużnik R. S. w momencie czynności komorniczych nie wskazał komornikowi, że zajmowane samochód ciężarowy marki V. (...) oraz karcher (...), jak również agregat hydrauliczny (...) z piłą nie stanowią jego własności, lecz są własnością powodów solidarnych,

lecz uczynił to dopiero po upływie kilku dni w osobnym piśmie. Nadto, sami powodowie nie złożyli ani do akt komorniczych, ani nie załączyli do pozwu w niniejszej sprawie dowodu rejestracyjnego potwierdzającego prawo ich własności do w/w samochodu. Pojazd ten nie został przerejestrowany, nie zaistniał w rejestrach spółki powodów, co więcej nie był do niczego potrzebny w spółce powodów, ponieważ nie był przystosowany do zakresu prowadzonej przez nich działalności gospodarczej. Na wzmiankę zasługuje również fakt, że ruchomości będące przedmiotem umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie były wykorzystywane przez dłużnika w dalszym ciągu nieodpłatnie, mimo że firma powodów solidarnych prowadzi ten sam rodzaj działalności gospodarczej co dłużnika i ruchomości te mogły z powodzeniem i zyskiem być wykorzystywane właśnie przez powodów w ich firmie. Z kolei odnosząc się do umowy sprzedaży dokumentowanej fakturą VAT z dnia 17 października 2014 r. za pozornością przemawia przede wszystkim fakt, że agregat hydrauliczny (...) z piłą tarczową i młotem udarowym, stanowiący jej przedmiot był już własnością powodów na podstawie umowy z dnia 6 lutego 2014 r. Co więcej mimo zawarcia w/w umowy jej przedmiot nie został wydany powodom, lecz znajdował się on nadal w posiadaniu dłużnika i był przez niego w dalszym ciągu wykorzystywany. Już same te okoliczności świadczą, co słusznie uznał Sąd Rejonowy, że obydwie umowy zostały zawarte dla pozorów. Jednakże również dalsze kwestie potwierdzają tę ocenę. Nie bez znaczenia bowiem dla oceny pozorności tychże umów pozostaje okoliczność niekonsekwentnego i co najmniej dziwnego wyceniania przez dłużnika wartości zajętych ruchomości. Ich wartość w sposób znaczący różni się w treści przedmiotowych umów oraz w protokole zajęcia, do którego wartość poszczególnych ruchomości wskazywał dłużnik.

Reasumując ten fragment rozważań Sąd Okręgowy stwierdza, że dokonana przez Sąd I instancji ocena wiarygodności i mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie została dokonana w sposób prawidłowy, nie wykraczała poza granice swobodnej oceny dowodów i dawała podstawę do uznania, że roszczenie nie zostało w żaden sposób udowodnione. Nadto, Sąd I instancji w sposób wyczerpujący przedstawił i wyjaśnił przyjęte przez siebie stanowisko w treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia

Przechodząc do zarzutów naruszenia prawa materialnego w pierwszej kolejności wskazać należy, że przedstawione zarzuty odnoszące się do szeregu przepisów w gruncie rzeczy odnoszą się tylko i wyłącznie do kwestii nieważności oświadczenia woli. Dlatego też Sąd Odwoławczy skupi się jedynie na tym aspekcie środka zaskarżenia.

Zgodnie z art. 83 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Jeżeli oświadczenie takie zostało złożone dla ukrycia innej czynności prawnej, ważność oświadczenia ocenia się według właściwości tej czynności (§ 1), z kolei pozorność oświadczenia woli nie ma wpływu na skuteczność odpłatnej czynności prawnej, dokonanej na podstawie pozornego oświadczenia, jeżeli wskutek tej czynności osoba trzecia nabywa prawo lub zostaje zwolniona od obowiązku, chyba że działała w złej wierze (§ 2).

Pozorność wyraża się w braku zamiaru wywołania skutków prawnych i jednoczesnym zamiarze stworzenia okoliczności mających na celu zmylenie osób trzecich. Istotne znaczenie ma niezgodność między aktem woli a jego uzewnętrznieniem. Założeniem unormowania jest zgoda drugiej osoby na złożenie oświadczenia woli dla pozorów. Czynność ukryta jest zawsze w pewien sposób powiązana z ujawnionym przez strony oświadczeniem woli, choć związek ten może być zakresowo różny: od niewielkich modyfikacji jednego ze świadczeń (np. inne - od oficjalnie manifestowanej - określenie wysokości ceny umowy sprzedaży) do ukrycia innego typu czynności, z zachowaniem tożsamości przedmiotu (np. ukrycie darowizny pod pozorną umową sprzedaży tej samej rzeczy). Pozorność czynności prawnej, stwierdzonej dokumentem, może być udowodniona za pomocą zeznań świadków i przesłuchania stron.

W przedmiotowej sprawie wynik postępowania dowodowego prowadzi do wniosku, że czynnością dysymulowaną pod pozornymi umowami przewłaszczenia oraz sprzedaży o było ukrycie składników majątku dłużnika i tym samym uniemożliwienie zaspokojenia roszczenia wierzyciela. Nie znajduje w zgromadzonym materiale dowodowym, w szczególności w świetle dokumentów i zeznań twierdzenie powodów jakoby obydwie umowy miały charakter realny i miały na celu dokonanie czynności w nich opisanych. Już we wcześniejszej części uzasadnienia Sąd Okręgowy wskazał na szereg okoliczności jednoznacznie wskazujących, że na gruncie niniejszej sprawy mamy do czynienia z pozornością zawarcia obydwu umów. Tym samym zarzut ten uznać należy za chybiony.

Z uwagi na powyższe apelacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. jako niezasadna.

Z uwagi na oddalenie apelacji w całości strona skarżąca jako strona przegrywająca postępowanie apelacyjne powinna na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. zwrócić stronie pozwanej koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu wywołanym apelacją, tj. 1.800 zł, których wysokość ustalono na podstawie § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800).